

Den franske hertigen och akademiledamoten de la Force (bilden) — som avled i höstas — berättar om den ljuva tiden före första världskriget i ett nyutkommet memoarverk, som Herbert Tingsten här skriver om.

i all ärlighet ha känt den vördnad, tillgivenhet och lojalitet som man brukar möta som förfalskning i tal vid jubileer och begravingar. Associationerna visar en ganska vidsträckt, om också något gammaldags bildning, stulen är behaglig, och man läser med nöje sagan om den tid då det var ljuvt för hertigar att leva.

HERBERT TINGSTEN

Om Hollywood

JOHN O'HARA har i sin senaste bok *The big laugh* (Random House, 5 dollar) Hollywood som huvudsaklig miljö, och "hjärten" är en ryktbar filmskådespelare. Boken är tillägnad en regissör, David Griffith, och tre skådespelare, bland dem Rudolph Valentino och Greta Garbo (Greta Louisa Gustafsson). Men den är sannerligen ingen hyllning till filmstaden och dess figurer. Det lär ha skrivits många illvilliga eller avslöjande böcker om Hollywood (jag har läst endast ett par av dem), men O'Haras roman måste höra till de mest nedsättande. De många film-människor som skildras är nästan alla enfaldiga, obildade, tarvliga, slappt sedeslösa; de kommer sig upp genom intriger, utpressning, sexuell lättillgänglighet och har i regel inte ens någon större begåvning för sitt yrke — det är regissören som formar dem, och reklamerna jämte något publikknipande särdrag (ett leende, en sorgsen blick, en vacker figur) som gör dem till idoler. Hubert Ward när den stora berömmelsen: miljoner människor ser honom dagligen på den vita duken, 200 000 beundrare prenumererar på den månatliga redogörelsen för hans liv, han rekommenderar mot goda arvoden bilmärken, läskedrycker och tvålar. Han är en dumbom, en skurk och ett kräk, men det vackra ansiktet, något visst i ögonen och förmåga att följa regissörens anvisningar gör honom till en stor man.

Boken är främst ett ytterligare tecken på att O'Hara, som för trettio år sedan skrev några romaner av god andra klass och även under senare tid författat briljanta noveller, inte längre har kraft att göra en bra bok. Detta galleri av triviåla människor intresserar inte, de blir dockor som författaren leker med utan medkänsla och utan bitterhet. En viss teknisk skicklighet är obestridlig; särskilt är O'Hara mästare i återgivandet av banala samtal, men författaren själv smälter in i denna miljö av låg trivialitet, och hans hjälte blir en Bel-Ami utan den stora förebildens mustiga gemenhet.

HERBERT TINGSTEN